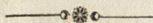

Нѣкои челоуѣцы обычесшвуашъ, когдашо имъ спори нѣкой нѣкое добро, да думашъ : исполай ши, шы спори на мене добро, а на шебе господь. Опъ шѣхъ единъ дошавши опъ вѣнкашняша си рабоша, и зарадъ да облегчи малко главаша си, опиде на едного берберина да се обрѣсне, и да се измые. И понеже прія големо удоволшвіе опъ берберина, и зарадъ да му благодари, рече му : Охъ ! Пріяшелоу, исполай ши ! шы обрѣсна мене, а шебе господь.

Единъ германскій філософъ на име Таубманнъ, бѣше много веселаго нрава, и едно време призванъ бывши на шрапеза едного державнаго князя, койшо искаше зарадъ увеселеніешо на другише госши да го приведе въ смяшеніе, чесо ради и повелѣ на служишелише си да му не дадашъ лъжица. И кашо сѣднаха всичкише за шрапеза, и донесоха чорбаша, и я сыпаха по обычаю на всекого въ паница, князь понуди всичкише да ядашъ. Все начнаха, но Таубманнъ видѣвши какъ нема лъжица, огледвашесе на една и на друга спрана. Князь го примѣши, и выкна на всичкише : « Зла му чесшъ ша, койшо не изяде чорбаша си.» Това кашо чу Таубманнъ,